

Dragi gospod Doropoljski!

Meni je ime Ana, doma mi pa pravijo Nani ali Nanki. V naši hiši sem najstarejša od otrok in hodim 4 leta v šolo. Moj dom je na Koroškem pod visokimi gorami Karavankami, sredi med Rožno in Zilsko dolino. Na drugi strani visokih gor je že Kranjsko. Enkrat sem že bila na Kranjskem, na Brezjah. Do Beljaka imamo dve uri; če se peljemo z vlakom od postaje Bače pri lepem Baškem jezeru, pa samo četrt ure. Bače so pol ure od nas. Pri nas je lep kraj, lepo polje, lesovi, gore in dve jezeri. Pred vojsko je prišlo po letu vedno veliko gospode sem. Tudi moj tatej so morali iti na vojsko. Pa jih ne bo več nazaj. Že prvo leto so padli v Galiciji. Moja mama in mi vsi smo bili zelo žalostni. Pri nas imamo lepo novo šolo, tri razrede. Nad uhodom je napisano: *Lasset die Kleinen zu mir kommen*. Jaz sem v 2. razr. in že umem nemško. V 2. razredu se učimo samo nemško, le krščanski nauk po našem. Po Veliki noči pridem v 3. razred, moj brat Šimej pa v 2. Šimej tudi ministrira v cerkvi. Moja sestra Zali je v 1. razredu. Zdaj bo začela hoditi tudi Tilda v šolo, Nežica pa še ne. V naši hiši so še moja stara mati in dve odrasli dečli (dekleti) Barbi in Urši. Tudi enega Rusa imamo. Letos so mi naročili „Zvonček.“ Ga imam zelo rada. Posebno povest Bob in Tedi mi ugaja. Komaj čakam, da pride nova številka. Z veseljem smo že pričakovali vigradi. Že se je tajal sneg in veselo so se oglašale tice. Zdaj pa je padel nov sneg in moramo ostati večinoma v sobi.

Zdaj Vas pa lepo pozdravim in če bode te kaj prišli na Koroško, pridite tudi k nam.

Ana Trisnik

Loče pri Beljaku, Koroško.

Odgovor:

Ljuba Ana!

Tvoje pismo me je zelo vzradostilo, ker je došlo s Koroškega, odkodar je le malo glasu. Veselilo bo tudi vse koticarje, da se je oglasila nova sotrudnica iz dežele,

kjer je bila nekdanj zibelka naših dedov. Vojna nas je prizadela večinoma vse; če ne z izgubo dragih svojcev, pa z draginjo, skrbjo, z delom in strahom. Vsem nam je žal, da je ostal tvoj atej v Galiciji, a padel je kot junak za domovino, in to naj nas vse navdaja s ponosom. Zakaj ljubezen domovinska ni prava, če ne prenese britkosti in trpljenja. Znani so mi nekoliko lepi kraji tvoje ožje domovine, znana pa tudi ljubezen, ki se ž njo oklepa slovenski rod na Koroškem svojega materskega jezika, lepe naše slovenščine. Vi se je v šoli učite malo ali nič, a mi na Kranjskem nimamo v nižjih razredih nič nemščine. — Zvonček bi točno rad večkrat povedal kaj lepega iz slovenskega Korotana, a se ne oglasi nikdo. Zato pa ti večkrat kaj sporoči. kako je onostraz Karavank ob lepem Baškem jezeru. Po vojni vas Ločane obiščem prav gotovo, da bi bilo to le kmalu!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Žalostni časi vojske so me prisilili zapustiti lepo Goriško. Sedaj živim že dve leti kot begunka v Radgoni. „Zvonček“ čitam že od šestega leta. Moj oče je učitelj na Goriškem, sedaj pri vojaki. Tu v Radgoni je meščanska šola. Jaz obiskujem prvi razred. Imam še sestro Zlatico, Božico in Ivico in brata Peterčka. Teško pričakujemo povratka v ljubo domovino.

Uljudno Vas pozdravlja

Milena Zorne.

Odgovor:

Ljuba Milena!

Bolj redka so pisma v koticu od Vas goriških izgnancev. Zato smo pa tvojega toliko bolj veseli. Saj nam v njem poveš tako lepo vse, kar ti teži srce — seveda najbolj hrepenenje po ostavljeni domovini. Tolaži naj te za sedaj misel, da je tisoče in tisoče danes takih učencev in učenk, ki se ozirajo zvečer za solncem in ga zavidajo za srečo, da gre v njim znane kraje, milo goriško plan. Krvavo

Sočo cvetoča Brda in dišeče hribece, obtožene oh — ne! Tudi meni se je misel zaletela v nekdanje čase. A zato ne tugujmo preveč! — Kako že poje goriški slavček — naš Gregorčič, ki je tudi ubiral strune po tistih gričkih:

Duh plemeniti sam bo nosil boli,
a srečo uživati sam ne bo nikoli.
To naj bodri tudi tebe in vse nesrečne
izgnance, da sočustvuje z Vami vsako
človeško srce, koliko topleje šele srce
slovensko, ki se je bilo vedno svesto, da
ima tam na Goriškem svoje orle, ponosne,
junaške brate. Te zavesti nam ne vzame
noben sovražnik niti danes. Zato ne obupa-
jte, ne obupujmo!

Cenjeni gospod Doropoljski!

Vsakokrat, kadar čitam Zvonček, vidim, da Vam piše mnogo otrok. Da bi se pa tudi jaz lahko pridružila koticarjem, sem prosila starše, da me naroče na Zvonček. Radi so uslišali mojo prošnjo. Dobila sem že prvo številko Zvončka, ki jo kaj rada čitam. Doma sem z Vel. Ubeljskega. Stara sem 11 let. Imam še skrbne starše in polno bratcev in sestic. — Ker je vojska in staneta brateca, ki sta v šoli starše v tej draginji mnogo denarja, hodim letos še v tukajšno vaško šolo. Obenem me pa poučuje gospodična učiteljica za 5. razred, ter bom delala koncem leta skušnjo. Učiti se imam precej. Najrajša se učim zemljepis in petje. Moji starši Vas poznajo in Vas lepo pozdravljajo. — Bodi dovolj za danes, pa drugič več. — Prosim uvrstite moje revne vrstice med druge koticarje.

Z odličnim spoštovanjem

Frančiška Premrov, učenka
V. Ubeljsko, p. Razdrto.

Odgovor :

Ljuba Frančiška!

Prav razveselil sem se tvojega lista, z menoj pa gotovo tudi več koticarjev. Saj izvemo tako malo tam daleč od sivega

Nanosa, kjer že malone slišite, kako preklinjajo nezvesti Lahji, ker ne morejo z muziko v Trst. — Veseli me tudi, da se učiš marljivo in tako napravljajš veselje svojim ljubim staršem in sebi. Danes je šola zlasti v mestu draga stvar. O, da bi to vedeli vsi koticarji, pa tudi drugi učenci in to vpoštevali ter se marljivo učili in ne delali zaman očetu v žep — lukenj. No, upajva, da tvoja dva brata nista med poslednjimi ter se skrbno učita. S tem boste v ponos domači hiši, ki ne nosi zastonj pridevka „Cesarjeva“. O, ko bi nam hotela ti napisati zgodbo o tistem svojem pradedu, ki je dobil od cesarja Franca I. zlato svetinjo za usluge in zvestobo, bi tudi drugi koticarji vedeli, da so že pred 100 in več leti živeli pod Nanosom ljudje, ki so se odlikovali v ljubezni do cesarja in domovine. Radoveden sem, kako to izvršiš. Tvojim staršem izvočam pozdrav, a tebi kličem: Na svidenje!

Cenj. g. Doropoljski!

Sedaj Vam pa hočem izpolniti obljubo in Vam pošljem sliko naših vojakov. Včeraj smo obhajali god mlajše sestrice Milene. Moj atek je sedaj na dopustu, da bomo opravili delo v vinogradu. Prosim, natisnite mi sliko v Zvonček.

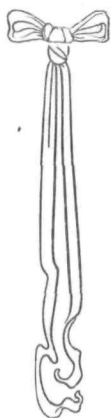
Vas najlepše pozdravlja

Ela Kurbus-ova
v Slivnici pri Celju.

Odgovor :

Ljuba Ela!

Kakor vidiš, sem ugodil tvoji prošnji: Slika vaših vojakov nas gleda iz Zvončka. Rad bi bil to storil že prej, a zavod za slike dela počasi in pa — vsak dan dražje. Naš Zvoček bi rad prizvončkljal pod vsako streho takoj prve dni meseca, ko bi ga ne mudile slike. Zavod se izgovarja na prometne razmere in delavce. Upajmo, da bo skoraj bolje. Dotlej nam pa sporoči še kaj lepega z lepe štajerske dežele.

Dragi svojci koticarice Ele Kurbusove.